

ffp
NOV-81

Arbeiderbladet
Oslo 4. Desember 1981 - Nr. 256 - Kr. 3.00 - TI (02) 33 57 70

Oslo-familie om Nordengens budsjett:

**DETTE BLIR
BEIN-
HARDT - Strøm og
barnehager
stiger mest**

FÆRRE ANSATTE I KOMMUNEN

1500 stillinger skal bort?

**Albert, ta ikke
«leker'n» fra oss!**

INNHOOLD:

Leder: situasjonen i Oslo-partiet nå....	s. 3
Rekrutter til Oslo-partiet	s. 4
Ja til nytt kontingentsystem.....	s. 5
Få kontingenten i orden!.....	s. 8
Om "opposisjonen" nok en gang.....	s. 9
RV og arbeidsplasslaga.....	s.10
Hva er politisk og økonomisk kamp?....	s.12
Prioriter studiene.....	s.14
Oppsummering av en avdelingsdiskusjon: "Trenger vi et rev.komm.parti i Norge?..	s.15
Deichmann og økonomidiskusjonene.....	s.17
Klasseforholda i den statlige sektoren..	s.18
Klasseforholda ved universitetet i Oslo.	s.19
Hvorfor har vi internblader i AKP?....	s.20
Verv på omgang.....	s.20
Erfaringene med tredje verden-komiteen skal oppsummeres.....	s.22

FRIST FOR DESEMBER-FFP

Artikler til desember-nummeret av FFP må være levert inn
seinest onsdag 2.desember. Husk at artikler kan leveres
inn til Helge R. [redacted] på partikontoret.

TF-DEADLINE FRAM TIL SOMMEREN-82

Artikler skal være SK i hende innen:

Desember nr: 16. november
Februar nr: 25.januar
April nr: 8.mars
juni nr: 24.mai

LEDER:

SITUASJONEN I OSLO-PARTIET NÅ

Distriktsstyret vedtok i juni at det var krise i Oslo-partiet (se juni FFP). "Det store antallet utmeldinger, tendensen til oppløsning av partinormene, mangelen på diskusjon og politisk kamp", -prega situasjonen og "trua med å ødelegge Oslo-partiet på kort sikt". DS oppfordra laga til å diskutere situasjonen på grunnlag av uttalelsen fra DS. Dette har mange lag gjort og DS har brukt mye tid på å diskutere med avdelinger og UDSer.

HVORDAN ER SITUASJONEN I DAG?

Det er store variasjoner fra plass til plass og bildet er ikke entydig. Det er fremdeles folk som går ut av partiet, men antallet er mindre enn det var i første termin 81. Det er også en klar tendens til at det blir drevet diskusjon og politisk kamp med passive medlemmer for å aktivisere dem og få dem til å bli i partiet. Vi hadde i våres problemer med at folk sklei ut av partiet uten at det blei diskutert med dem. Denne tendensen er snudd.

Sjøl om vi kan oppsummere at det har skjedd endel positive saker de siste månedene, har andre problemer kommet mere fram.

Det store omfanget av utmeldinger har resultert i at vi har problemer med å ha vedtektsdyktige styrever på avdelings og UDS nivå. Det har også vært nødvendig å gjøre endel organisatoriske endringer. DS vil framover prioritere å jobbe med organisasjonen slik at partiorganisasjonen er inntakt.

I store deler av Oslo-partiet er det i dag en bevegelse for å sette i gang grunnnsirkler og rekruttere til partiet. Dette er en svært positiv tendens. Dersom avdelingene prioriterer dette arbeidet og setter og setter av erfarne kamerater til å drive sirkler, kan vi ha mulighet til å øke medlemstallet igjen i løpet av først halvår 82. (se egen artikkel om rekruttering).

Alle diskusjoner rundt i laga bekrefter at det nå er tid for studier og skolering. Behovene

her er store. Både når det gjelder grunnstudier i marxismen og når det gjelder skolering i politisk og organisatorisk arbeid.

DS har prioritert dette arbeidet for lavt. Det er nå tatt tiltak for å etablere et studieutvalg for Oslo (avdelinger som har kamerater de vil nominere til et slikt utvalg må melde fra om dette raskt). DS har vedtatt at det skal utarbeides særegne Oslo-planer for studier og skolering for 82.

Antallet boliga-delinger har gått ned og det er en tendens til at kamerater søker seg overført arbeidsplassavdelinger. Vi tror at en del av forklaringa på dette er at det er uklart hva boligavdelinger skal drive med. DS har vedtatt at boligavdelinger skal gjennomføre diskusjoner om boligpolitikk og om kommunistisk arbeid i bydelene. Materialet til denne diskusjonen vil bli utarbeida av DS.

Antallet medlemmer i industrien er gått ned. Dette henger ikke bare sammen med utmeldinger, men også med at endel kamerater begynner i mere småborgerlige yrker. I noen tilfeller skjer dette uten diskusjon i avdelinga. Det er svært viktig for partiet å holde arbeiderandelen i partiet oppe. Det er derfor nødvendig at avdelingene diskuterer grundig med kamerater som ønsker å slutte å jobbe i industrien.

Vi har i lang tid hatt problemer med planer. På den ene siden har det vært problemer med at planer har vært for subjektive, for stramme og gitt for lite rom for de behova som er lokalt. På den andre siden er det behov for at Oslo-partiet diskuterer de samme sakene, trekker i samme retning. I -81 har det vært flere endringer i planene som har vært lagt for Oslo-partiet. Det er nødvendig for DS å legge mye arbeid i Osloplanene for 1982.

Neste år blir avgjørende for partiet i Oslo. Skal vi gjøre framgang i arbeidet vårt er det helt avgjørende at DS griper fatt

i og leder de positive tendensene som finns.

Arthur, DSAU-medlem

REKRUTTER TIL OSLO-PARTIET

Oslo-partiet har vært inne i ei alvorlig krise med bl.a. mange utmeldinger og lite kamp i forbindelse med mange av utmeldingene. Situasjonen er fremdeles labil, sjøl om den politiske diskusjonen og kampen har tatt seg opp i flere avdelinger. Når trenger partiet nye folk til å fylle rekkene igjen.

INTERN KONSOLIDERING ELLER REKRUTTERING?

I noen avdelinger sier folk: "Vi må konsolidere avdelinga først. Vi må heve vårt eget teoretiske og politiske nivå og få en bedre praksis, før vi kan ha noe å tilby nye kamerater. Det er flaut å invitere inn nye folk nå". Noen få sier også: "nye folk skaper problemer i tillegg til dem vi allerede har".

Det er riktig at det er stort behov for intern ideologisk, teoretisk og organisatorisk konsolidering nå. Men konsolidering og rekruttering må gå hånd i hånd. Samtidig som vi konsoliderer partiet innad, trenger vi friske krefter som kan se tingene på en ny måte og hjelpe oss med å korrigere oss. Og vi trenger ikke minst flere hoder, armer og bein, så vi kan komme opp på det nivået vi hadde før partikrisa. Nye kamerater er ikke problemer, men tvert om ressurser som vil styrke partiet, så vi kan jobbe bedre og på flere områder. Særlig viktig vil det være å rekruttere arbeidere og unge folk for å bedre klasse- og alderssammensetninga i partiet.

DET FINNES FOLK.....

Flere avdelinger har allerede rapportert at de har planer om å sette i gang grunnsirkler. Dette er bra! For det finnes interesserte folk! Det er ikke bare innad i partiet at det er økt interesse for teori. Men altfor mange nære venner går der uten at noen spør dem om å delta på grunnsirkel.

Sett opp konkret liste over mulige folk med tidsfrist - og spør folk! Flere medlemmer vil også ha stort utbytte av å delta på sirkelen. Hele tre møter er avsatt til politisk økonomi, og hovedtyngden av sirkelen er lagt opp omkring temaet kapitalisme eller sosialisme.

GRUNNSIRKEL ELLER FAGLIG SIRKEL?

I noen avdelinger har folk gitt uttrykk for at det ville være bedre å sette i gang en sirkel om faglige spørsmål. Da melder spørsmålet seg: bedre i forhold til hva? Det er klart at sirkeler i faglige spørsmål også vil skoleere folk. Men det vil bli en langt snevrere skoling, som ikke er målretta først og fremst på å rekruttere nye kamerater til partiet. For å få nye medlemmer må vi la nye folk studere politisk økonomi, den dialektiske og historiske materialismen, imperialismen, staten og revolusjonen, klasser og klassekamp og partiteorien. Derfor vil grunnsirkler være hovedmetoden for å verve nye medlemmer.

Det finnes også folk som har gått på sirkel før og tidligere medlemmer, som kan rekrutteres etter få diskusjoner. men mange av disse vil også foretrekke å gå gjennom den nye grunnsirkelen.

START OPP NÅ - STILL MÅLSETTINGER

Sjøl om den nye grunnsirkelen ikke kommer før i desember, er det ingen grunn til å vente med å sette i gang. I KK av 26. og 27. oktober er det trykt et studieopplegg med spørsmål for tre møter: Ett om klasser og klassekamp, ett om staten og revolusjonen og ett om partiet. Studiematerialet til disse møtene er deler av AKP(m-l)s prinsippprogram.

Det er viktig at avdelingsstyret tar et grep om oppfølginga av sirkelen. Det er lurt å sette opp målsettinger: f.eks. hvor mange

nye medlemmer som kan rekrutteres før sommeren-82. Avdelingsstyret må også ta ansvaret for at folk som går på sirkel, trekkes med på å løse avdelingas praktiske oppgaver.

STERK LEDER TIL SIRKELEN

Det er ikke lett å lede en sirkel godt. Skoleringsnivået bør være

høyt. Derfor bør avdelinga finne studieleder blant de sterkeste kameratene.

Dersom avdelinga absolutt ikke greier å finne en studieleder, men har folk i sitt omland som ønsker å gå på sirkel, vil DS prøve å hjelpe til med å skaffe studieleder utofra.

Lykke til med vervearbeidet!

Ell, DS

DEBATT

JA TIL NYTT KONTINGENTSYSTEM

Jeg skal i denne artikkelen ta opp noen av de innvendingene som er kommet opp i forbindelse med forslaget til nytt kontingentsystem. Men først skal jeg helt kort gå gjennom argumentene for forslaget:

Partiets inntekter er basert på medlemskontingenten. I gjennomsnitt betaler medlemmene i 1981 det samme som de betalte i 1979. Med den kraftige prisstigningen som har vært i perioden har dette betydd kraftig nedgang i partiets inntekter. Partiet har derfor måttet skjære ned på sine utgifter og sin aktivitet. Situasjonen er slik at dersom kontingentinntektene ikke begynner å øke må partiet skjære ned på faglig arbeid, eksternt aktivitet, internasjonalt arbeid, sikkerhetsarbeid mv. Etter min mening ville dette være svært skadelig. Nettopp i den situasjonen vi er i stilles det økte krav til partiet på alle de nevnte områdene. Noe må altså gjøres.

Etter min mening bør vi gjøre tre ting: For det første rydde opp i det rot som er i mange avdelinger med hensyn til kontingenten. Dette må selvfølgelig skje uavhengig av hvilket kontingentsystem man velger. (Se egen artikkel). For det andre, og det er det aller viktigste, må medlemmene mobiliseres mht betydningen av å betale en høy kontingent til partiet. Dette er heller ikke i ogfor seg avhengig av hvilket system man velger, men en viss sammenheng er det. For det tredje må

vi ta stilling til hvilket kontingentsystem som er det beste.

Etter min mening bør vi stille to hovedkrav til kontingentsystemet:

1. Det bør sikre partiet så høye inntekter som mulig.
2. Kontingentsystemet bør oppfattes som mest mulig "rettferdig".

Det er også endel andre krav slik som at det ikke må være for innviklet, det må ikke være mange unntak og det må ikke være en så høy kontingent at medlemmene ikke makter å betale den.

Jeg skal ta opp endel innvendinger som har vært reist mot det nye forslaget:

TEKNISK LØSNING PÅ POLITISK PROBLEM

Noen kamerater sier at det nye forslaget bare er en teknisk løsning på de politiske problemer som er i partiet og rundt kontingenten. Jeg er enig i at det grunnleggende for kontingenten som for alt annet er å mobilisere medlemmene politisk. Men jeg skjønner ikke hvorfor dette blir vanskeligere med det nye forslaget. Forslaget innebærer at alle medlemmer skal betale en viss prosentsats av sin bruttoinntekt til partiet. Det skal være meget vanskelig å få dispensasjon fra dette slik at prosentsatsen skal bety en minstesats i kontingentarbeidet. (Det vil selvsagt være oppfordring til at kamerater dirmer). Dersom dette forslaget blir

vedtatt betyr dette etter min mening at folks nivå mht kontingent er blitt høyere. Vi har da nemlig fått gjennomslag for at kontingent til partiet er en utgift på lik linje med andre utgifter. Akkurat som at folk må betale husleie, strøm, T-bane osv. av sin lønningsspose må folk også betale sin kontingent.

Det er selvsagt noen kamerater som har et høyt nivå på kontingenten. Men svært mange tenker slik: Først må husleie, renter og avdrag betales, så har vi mat og klær og andre utgifter og så ble det dessverre ikke mer igjen til partiet enn kr.100.- pr.mnd. Dette gjelder for mange kamerater som tjener 90.000 og langt mer enn det. Det finnes ganske mange kamerater som har stått på samme kontingentsats i en årrekke med en slik begrunnelse. Etter min mening har disse kameratene en dårlig forståelse for betydninga av at partiet trenger penger.

Det nye forslaget griper rett inn i denne diskusjonen. Jeg vil hevde følgende: For de aller fleste kameratene er ikke kontingenten tungen på vektskåla for om folk skal klare sin personlige økonomi eller ikke. Jeg nekter å tro at om folk går opp fra 100 til 150 pr.mnd. eller fra 150 til 200 pr.mnd. vil dette knekke folks økonomi. Poenget er at folk tar de andre utgiftene som gitt, men at de ikke gjør det mht kontingenten. Her synes jeg det nye forslaget har en stor fordel framfor det gamle systemet.

VI VAR MOT PROSENTTREKK I FAGFORENINGENE

En annen innvending er at vi i de fagforeningene som har vedtatt prosenttrekk har gått i mot. Til det vil jeg si to ting: For det første oppfattet jeg ikke motstanden slik at vi var prinsippielt imot prosenttrekk. Men vi var i mot fordi prosenttrekk i fagforeningene betydde en kraftig kontingent økning - en økning som stort sett ikke ble begrunnet. Og for det andre, og det er den viktigste forskjellen: Fagforeningskontingenten går i stor grad til å fø et

LO-byråkrati som fører en politikk som vi bekjemper (+ å subsidiere A-pressa, osv.) . Kontingentpengene går derimot til et parti vi støtter og som vi er for får gjort så mye som mulig og som derfor trenger pengene. Jeg har det håp at prosentvis kontingent betyr en betydelig økning av partiets inntekter slik at vi får utrettet mer.

DET NYE SYSTEMET ER URETTFERDIG FORDI FOLK HAR FORSKJELLIGE LEVE-UTGIFTER

Det er opplagt at folk med samme brutto inntekt kan ha helt forskjellig disponibel realinntekt. Men disse behøver da vel ikke nødvendigvis betale samme kontingent. Poenget er at begge skal betale minstesatsen (f.eks. 2.2%), men den med god realinntekt bør jo oppfordres til å gi mer. I diskusjonen i laga bør dere gå gjennom hver enkelt og se hva det nye forslaget innebærer pr.mnd. Jeg skulle tro at for de aller fleste er det fullt mulig å betale etter de satsene som er foreslått.

Etter min mening er det gamle systemet langt mer urettferdig. Det finnes mange eksempler her i byen på at avdelinger hvor folk har omtrent samme inntekter og også utgifter at de likevel betaler helt forskjellig kontingent. Hva er rettferdig i at folk som har høyt nivå på kontingenten skal subsidiere avdelinger som har lavt nivå. Hva er rettferdig i at de som har kjøpt seg rekkehus skal betale lav kontingent, mens de som bor i ei rønne på Grønland skal betale høy?

Situasjonen er at det i ly av det gamle systemet har utviklet seg en mengde tilfeldige forskjeller. Ja vi har til og med opplevd

avdelinger som har vært så "misforstått med partiledelsen" at de har lagt seg på minstesats kr.20.- pr.måned. På den ene siden er de misforstått med partiledelsen, men på den andre siden vil de ikke gi partiet penger til å føre en bedre politikk. Hva slags holdning er det?

ENKELTE ANDRE SPØRSMÅL

Dispensasjonsadgang. Det er klart at det i helt særskilte tilfeller er behov for å dispensere fra satsene. Dette skal ikke være kulant og må kreve en god begrunnelse. Forslaget slik det lyder nå går ut på at avdelingene skal kunne dispensere dersom avdelinga skyter inn det resterende. Vi ønsker ikke en flom av søknader til DS om dispensasjon. Dette henger sammen med at det bare er avdelingene som har muligheter i praksis til å vurdere om det er grunnlag for dispensasjon. DS (i realiteten kasserer) har ikke sjans til å foreta grundig vurdering av den enkelte - det har bare avdelinga.

Progresjonsgrensene. Noen har misforstått forslaget dit hen at folk over 100.000 skal betale 3.2 % av hele inntekten. Forslaget slik det lyder går ut på at man betaler 2.2% av de første 100.000 og 3.2% av det som er mellom 100-150.000, 4.2% av det som er mellom 150-200.000 og 5.2% av det som er over 200.000.

Enslige forsørgere. Disse har fått en lavere prosentsats utfra at de har det generelt vanskeligere.

Grunnlaget for fastsettelsen. Tankene er å ta utgangspunkt i brutto januarlønn for vanlige lønnsnettakere. Dersom det blir større endringer opp eller ned endres kontingenten - hvis ikke står kontingenten fast til neste januar.

Selvstendige næringsdrivende. Her har man ikke funnet noe bedre enn netto næringsinntekt. Pga at dette er etterskuddsvis og med de næringsdrivendes fordeler bør avdelingene vurdere om ikke disse bør ha en høyere %.

DEN VIDERE BEHANDLING AV FORSLAGET

Forslaget er nå ute til diskusjon i avdelingene. Frist for rapporter er i desember-rutina. I diskusjonen vil jeg anbefale at avdelingene diskuterer:

- betydninga av kontingentarbeid
- konkret gjennomgang av hva forslaget til nytt system betyr pr. mnd. for hver enkelt.
- Ja eller nei til hovedtrekka i det nye systemet. (hvis nei - hva er alternativet) -
- Endringsforslag til det nye systemet. Spesielt er vi interessert i en reaksjon på de foreslåtte prosentsatser. Hvor mye vil det slå ut i fht i dag?
- Avdelingene bør også kontrollere om kassereren har orden i sakene.

På bakgrunn av de rapporter som kommer inn er det mening at SK ved årsskiftet skal ta stilling til forslaget. Dersom det blir vedtatt er det meningen at det skal gjelde fra 1.termin 1982. Oslo-kasserer

"Ut å betale regninger?-kanskje best å sikre kontingenten først"

FÅ KONTINGENTEN I ORDEN!

Situasjonen i Oslo-partiet er at mange avdelinger har mye rot i kontingentarbeidet. Det er mange årsaker til dette bl.a. den politiske situasjonen i Oslo-partiet. Erfaringer fra andre steder i landet viser likevel at det er fullt mulig å rydde opp i slikt rot selv om man har store politiske problemer.

Situasjonen har i lengre tid vært slik at avdelingene jevnt over betaler inn etter fristene. Bare 30-40% betaler presis. Det finns avdelinger her i byen som ennå ikke (pr.1.11.81) har betalt så mye som et øre i kontingent for 1981. Vi regner med at vi har 10-15% ikke-betalende medlemmer.

Det må nå ryddes opp i dette rotet. Det er nå bestemt at alle kontingentrestanser skal inn pr. 31.12.81. Pengene skal innbetales til DS i januar-rutina og kassererne må derfor kreve dette inn seinest i desember. Arbeidet med dette må derfor begynne med en gang.

Partinormene skal nå strammes inn. Min erfaring er at nettopp forholdet til kontingenten er et bra sted å begynne. Avdelinger med rot i kontingenten har ofte mye oppløsningstendenser. Nettopp spørsmålet om kontingent er for en del kamerater det spørsmålet de trenger for å avklare om de vil fortsette som medlem. Noen strammer seg opp - noen går ut, men vi oppnår i hvertfall at tingene ikke bare flyter.

FØLGENDE SKAL GJØRES:

1. Alle avdelinger skal ha kasserere. De som ikke har kasserere må snarest velge en. Kassereren må se oppgaven som en politisk oppgave og ikke bare være en passiv pengeoppkrever.
2. Alle avdelinger skal velge en av avdelingas medlemmer til revisor som sammen med kassereren går igjennom regnskapene.
3. Alle restanser skal inn pr.31.12.81 og betales i januar-rutina 82.
4. Uregelmessigheter rapporteres

inn til DS.

AVDELINGAS REVISOR SKAL KONTROLLERE:

1. At kassereren har fått inn kontingenten fra alle medlemmer. Gå gjennom hver enkelt.
2. At det foreligger kvittering fra DS mht innbetalt kontingent.
3. At det foreligger kvittering for alle utgifter.
4. At avdelingas penger holdes helt adskilt fra kassererens private penger.
5. At kasse(bank)beholdningen stemmer.
6. Rapportere overfor avdelinga.

KASSEREREN BØR PASSE PÅ:

1. Kreve inn kontingent hver måned
2. Oppbevare pengene betryggende og adskilt fra egne penger.
3. Før en liten regnskapsbok som revideres av avdelingas revisor.
4. Påse at du mottar kvittering fra DS for innbetalt kontingent. Sørg for å ha en kopi av det du har sendt fra deg. Noter hvordan og når penger er levert. Dette er viktig fordi det pga rutiner o.l. tar en viss tid før kvitteringene kommer tilbake.
5. Ha en liten ringperm med bilagene. Alle utgifter og inntekter skal ha bilag. Når kvitteringen fra DS kommer så stift den sammen med din egen oppstilling over innbetalt kontingent.
6. Pass på å få inn kontingent fra folk som overføres.

Oslo-kasserer

OM "OPPOSISJONEN" NOK EN GANG.

SVAR TIL E.M.

Under partikampen fantes det en stor opposisjon som retta mye kritikk mot den daværende SK. Dette skulle jeg tru, er både EM, undertegnede, og alle andre partimedlemmer fullstendig enig om.

I FFP for april skreiv jeg en artikkel der poenget var å få fram hva slags karakter denne "opposisjonen" hadde. Særlig: Hva var den enig om?

Mitt hovedpoeng var at det eneste denne "opposisjonen" hadde felles var kritikk, motstand, forbannelse mot SK og mot enkeltkamerater i SK. Innafor denne "opposisjonen" ble det gitt helt forskjellige svar på åssen problemene i partiet skulle løses.

Siden EM mener at dette er feilaktig så burde det være ganske lett å påvise hva det etter EMs oppfatning var som bandt "opposisjonen" sammen utover det å kritisere SK. Men EM unnlater å gjøre dette. Og grunnen til det er etter min oppfatning klar: Noe sånt felles grunnlag er det umulig å finne. Indirekte så bekrefter han dette sjøl. Den eneste felles plattform han sjøl trekker fram for "opposisjonen" er: "motstanden mot SKs ledelse".

KRITIKKEN AV SK

EM skriver at "partikampen i Oslo (fikk) tidlig preg av et grunn- og mellomplansopprør mot SK". Han skriver videre at han "opplevde dette opprøret som positivt og befriende, mens Tor M. nå bruker uttrykk som "uheldig" og "for - rykt" ".

Her mener jeg at tinga må holdes fra hverandre og ikke blandes sammen til en ufyselig graut. Det jeg karakteriserer som "uheldig" og "forrykt" var ikke det "opprøret" som EM snakker om. Disse karakteristikkene brukte jeg på de tendensene som eksisterte under partikampen til å lage blokker, til å dele partiet i to fiendtlige leire.

Ellers er jeg enig med EM i at det var mye "sundt" i det opprøret som kom fra dler av grunn- og mellomplanet i partiet. Bl.a. representerte det et farvel til tidligere tiders tendens til servilitet, nikkdokke-mentalitet og til en religiøs oppfatning av begrepet "til-lit til SK".

Dette var både "positivt og befriende". Ellers, og det er vel ikke EM og undertegnede særlig uenige om, så blei det både reist riktig kritikk og kritikk som var helt feilaktig. Og sjøl om det er "positivt og befriende" at folk som tidligere brant inne med kritikk kom fram med den, så er og blir feilaktig kritikk feilaktig kritikk.

BLOKK-DANNELSE OG "IKKE-ANGREPS-PAKT".

EM er fornærma fordi jeg skriver at det fantes tendenser til blokk-dannelser i partiet og at en vesentlig årsak til det var en slags uttalt "ikke-angrepspakt" de opposisjonelle imellom.

Men at en sånn "ikke-angrepspakt" eksisterte, ja faktisk etter EMs oppfatning var en nødvendig, går fram av følgende: "jeg holder fast på at i hovedsak var det riktig å rette hovedskytsset inn mot SKs feil, i og med at vi var inne i landsmøteforberedelsene og ikke i et UD årsmøte". Her oppfatter en det sånn at EM og undertegnede er enige om åssen viktige sider ved partikampen faktisk foregikk. Bare en presisering: Det var nok ikke bare "i hovedsak" og "hovedskytsset" som var innretta på SK. Ser en på internbladene fra den tida så blir så og si alt skyts over hodet ensidig innretta på SK. Noen polemikk av betydning opposisjonelle imellom fantes omtrent ikke. Feilen som jeg, og andre kritikere gjorde var ikke at vi kritiserte SK. Heller ikke at det blei brukt for tung skyts. Feilen var at vi oppførte oss som om alvor-

lige høyrefeil og likvidatoriske linjer faktisk ikke eksisterte.

Denne holdninga fra mange opposisjonelle, bl.a. meg sjøl, mener jeg var feilaktig og skadelig. Den hindra oss i å få klarlagt motsigelsene skikkelig, den førte til unødvendig store motsigelser kamerater i mellom og til sym- og antipatier på et fullstendig prinsippiøst grunnlag.

At kamerater i "opposisjonen" bærer et stort ansvar her, betyr sjølsagt ikke at andre har sine svin på skauen. Min oppfatning er at den gamle SK også må bære sin del av skylda. Også blant dem oppfatta jeg tendenser til å behandle "opposisjonen" som en blokk (og seg sjøl, med tilliggende herligheter, som en annen).

SKAL OPPOSISJONEN TRYLLES VEKK?

Det er dette EM anklager meg for. Etter min oppfatning har utviklinga siden høsten-80 og tida etter Oslo-årsmøtet og landsmøtet vist med all tydelighet at "opposisjonen" ikke var noen virkelig opposisjon annet enn som en fell-

esbetegnelse på dem som kritiserer SK i partikampen.

Sjølsagt finns det fortsatt mye uenighet i partiet - både om saker som var oppe i partikampen og om andre ting. Og sjøl om Oslo-partiet fortsatt sliter med virkelig store problemer så diskuteres problemene etter helt andre skillelinjer enn i partikampens dager. I DS og i DS' underutvalg f.eks. så finns det flere kjente kritikere på den ene sida og kamerater som varmt forsvarte SK i det meste på den andre sida. Jeg er ute av stand til å nevne en eneste sak der skillelinjene i dag går på samme måte. Eller ta EM sjøl. Du har jo sjøl ved en rekke anledninger tatt initiativ som er nokså sammenfallende med den linja som SK i partikampens dager gikk ut med mot de deler av opposisjonen som stod ganske langt til høyre. Og det samme gjelder mange kamerater fra "opposisjonen" som både du og jeg kjenner godt.

I en sann situasjon å kalle seg sjøl for "fortsatt opposisjonell" blir nokså betydningsløst. Og bra er det. Tor M.

RV OG ARBEIDSPLOSSLAGA

UDS-formannen i jernlaget er misfornøyd med RVs politikk og RV-organiseringa (FFP-september). Jeg skal prøve å gi mitt syn på noen få av de mange sakene du tar opp.

Du mener at RV-organiseringa ikke løser spørsmålet om partiets deltaking i RV, ihvertfall ikke på underdistriktsnivå og grunnplansnivå. Særlig dårlig kommer arbeidsplasslaga og - underdistriktene ut, mener du. Etter din mening gir dette seg utslag i RVs valgprogram, i representasjonen på landsmøtet, i valga av landsledelse og arbeidsutvalg.

Personlig synes jeg du er svært ensidig i vurderinga di. Men ok, det viktigste er at du tar opp problemer som faktisk finnes og som det er viktig å finne bedre løsninger på.

Rammeavtalen mellom AKP(m-l) og RV er etter min mening en foreløpig løsning. Jeg mener det var helt nødvendig å formalisere det

samarbeidet som faktisk har vært mellom partiet og uavhengige opp gjennom 70-åra. Samtidig løser ikke avtalen en del viktige politiske spørsmål. Det har vært mye diskusjon om rettighetene til de uavhengige. Det har vært langt mindre diskusjon om hvordan partiet på alle plan skal ta ansvar for og utvikle politikken til RV. Hvordan skal arbeidsplasslaga øve reell innflytelse på RVs politikk - det er ett av flere problemer UDS-formannen peker på. Jeg synes dette er et viktig spørsmål, som jeg sjøl ikke har noen patenløsning på. I den videre diskusjonen håper jeg at UDS-formannen og andre kan legge fram konkrete forslag som bringer oss nærmere en løsning. Foreløpig vil jeg hevde følgende: Det er helt nødvendig å holde fast på hva rammeavtalen sier om RVs arbeidsområde: "RV skal konsentrere sitt arbeid til parlamentarisk kamp og arbeid med tilknyt-

ning til arbeid i parlamentariske forsamlinger. RV og RVs organisasjon skal ikke utvikles til en organisasjon som arbeider med de samme typer arbeid som AKP(m-l)".

Videre sier normalvedtektene for RV-grupper: "RV kan opprette midlertidige valgkampgrupper som arbeider med valgkampsaker for RV. Likeledes kan RV opprette permanente medlemsgrupper som støtter og deltar i RVs arbeid i parlamentariske forsamlinger".

Her er det altså slått fast en helt bevisst og nødvendig avgrensning av RV-arbeidet: Valgkamp og arbeid i tilknytning til parlamentariske forsamlinger.

Begrensninga dreier seg med andre ord ikke om det er bare en type partilag som skal drive RV-arbeid. Arbeidsplasslag, boliglag og andre kan sjølsagt drive slik arbeid i følge rammeavtalen og vedtektene.

Men hvordan dette arbeidet faktisk skal drives er et annet spørsmål. Her trengs det en diskusjon for å avklare hva slags permanent RV-arbeid som kan og bør drives med utgangspunkt i arbeidsplassene. Dersom UDS-formannen i jernlaget kan legge fram et syn her, ville det være verdifullt.

Når det gjelder spørsmålet om midlertidige valgkamp grupper synes jeg sjøl at saken er enkle- re. Jeg tror det er nødvendig i framtida å legge større vekt på organisert arbeidsplass-valgkamp. Både SK og RVs landsstyre har oppsummert at årets valgkamp var den beste i partiets historie. Samtidig fantes det viktige underordna feil. En slik feil var at vi la for liten vekt på nettopp organisert arbeidsplassvalgkamp. Så vidt jeg forstår oppsummerer Oslo DS og valgsetret det samme. Det er ikke tilstrekkelig med RV-kon- takter i en valgkamp.

I årets valgkamp var arbeider- profilen sterkere enn tidligere. Både SK og RVs landsstyre er eni- ge om det. Mitt inntrykk er også at mange kamerater på arbeidsplassene i Oslo mener det samme. Arbeiderandelen på listene var be- dre. Langt flere arbeidere enn

tidligere fikk praktisk erfaring- er i agitasjon og propaganda i et valg. Det faglige RV-oppropet fikk stor oppslutning, men ville fått enda større effekt om det hadde kommet tidligere i valgkam- pen. RV markerte seg klart i sam- band med tendensene til tariff- opprør.

I forhold til tidligere valg må dette kalles en klar framgang. Det store møtet i Oslo med omlag 80 arbeidsplasskontakter til stede var også en betydelig fram- gang.

Samtidig er det klart at inn- satsen var ujevn på arbeidsplass- ene. RVs muligheter for å drive offensiv agitasjon i kantiner, klubber og fagforeninger blei heller ikke utnyttet godt nok.

Det er rimeligvis flere grunner til dette. Men en av dem er utvil- somt at vekta på organisert arbe- idsplass-valgkamp var for liten. I opplegget fra partiet sentralt blei det lagt vekt på nettopp kampen på arbeidsplassene. Men det faktiske opplegget varierte ganske sterkt fra distrikt til distrikt. Det viser at retnings- linjene ikke var konkrete nok.

Men igjen: Det er bra om du sjøl legger fram forslag til hvor- dan permanente grupper og valg- kampegrupper skal prioriteres og jobbe med utgangspunkt i arbeids- plassene.

Til slutt: Du er misfornøyd med RVs program. Jeg ser sjøl en del feil og en del viktige "høl". Men hva mener du konkret? Du er også misfornøyd med sammensetninga av RVs landsstyre og arbeidsutvalget. Arbeiderandelen er for svak (i alle fall går jeg ut i fra at det er det du mener).

Når det gjelder landsstyret (representanter og vara)utgjør ar- beiderandelen vel halvparten. Ar- beidsutvalget derimot er uten no- en nåværende arbeidere. Dette er både jeg og de andre i arbeidsut- valget misfornøyd med. Jeg regner med at det ikke overrasker noen. Arbeidsutvalget blei noe annerle- des enn det vi hadde foreslått foran landsmøtet i RV. Ved neste korsvei ønsker vi i RVs arbeidsutvalg å endre på sammensetn- inga. I mellomtida

burde det forøvrig være på sin plass å vurdere det politiske arbeidet vi har gjort og gjør, både i valgkampen og etterpå.

Legg heller fram kritikk av politikk, så skal vi nok forbedre oss dersom kritikken er riktig.

Kameratslig hilsen
Finn S.

HVA ER POLITISK OG ØKONOMISK KAMP? REFLEKSJONER ETTER DISKUSJON AV "HVA MÅ GJØRES"

Jeg vil ta opp noen spørsmål som var oppe under studiene av "Hva må gjøres?" i et utvalg under DS.

Under diskusjonen om økonomisk, politisk og teoretisk kamp kom det fram uenighet om hva som er økonomisk og hva som er politisk kamp.

Noen mente økonomisk kamp er kamp f.eks. mot forverring av levekåra. De mente at politisk kamp innbefatter kamp for reformer og under det nåværende samfunnssystemet, kamp for demokratiske rettigheter, anti-imperialistisk kamp, salg av KK og kampen for den sosialistiske revolusjonen.

Andre mente at økonomisk kamp er all kamp som ikke retter seg mot samfunnssystemet og evt. direkte for en sosialistisk revolusjon. De mente at en måtte ha med det sosialistiske perspektivet for å si at det var politisk og ikke økonomisk kamp.

Det blei hevda ut fra dette synet at Altakampen og Chilenernes kamp for å bli godtatt som politiske flyktninger var en økonomisk kamp, fordi det var reformer innført for dette samfunnets rammer.

Det finns ingen støtte i Lenin for dette synet. Han sier i en fotnote på s.66 (bind 2 av "Hva må gjøres?"):

"For å unngå misforståelser, bør vi peke på at vi her, og i resten av denne brosjyra med økonomisk kamp (i samsvar med den godtatte bruken hos oss) mener den "praktiske økonomiske kampen", som Engels i dette avsnittet som er sitert tidligere, framsatte som "motstand mot kapitalistene", og som er kjent som den organiserte arbeider-, syndikalistiske eller tradeunionistiske kampen". (min understrekning).

Synet om at økonomisk kamp er all kamp som ikke retter seg mot samfunnssystemet, innskrenker begrepet politisk kamp og utvider be-

grepet økonomisk kamp sånn at det blir umulig å se hva som er kommunistenes særkilte oppgaver. Det setter likhetstegn mellom arbeidernes kamp for høyere lønn og den anti-rasistiske kampen. I motsetning til den økonomiske kampen som oppstår spontant så krever den anti-rasistiske kampen politisk bevissthet.

Politisk kamp og propaganda for sosialismen.

Å si at den politiske kampen må inneholde propaganda for sosialismen er feilaktig.

Det finns masseorganisasjoner som er helt nødvendige for å føre kamp mot kapitalistene på forskjellige områder: fagforeninger, Kvinnefronten, miljøorganisasjoner, anti-imperialistiske fronter, osv. Sånne organisasjoner er viktige for å utvikle folks politiske bevissthet og for å styrke arbeiderklassen til å ta makta og holde på den. Disse organisasjonene driver politisk kamp på særskilte områder. Den er begrensa.

Det er ikke på spørsmålet om politikk genrelt, men hvilken politikk, at kommunistene skiller seg fra andre.

Kommunistenes særegne oppgave.

Lenin sier at det er en særegen oppgave å avsløre det kapitalistiske samfunnet og propagandere for sosialismen. Rabortsjaja Mysl-folka f.eks. avviste ikke politikk i seg sjøl, men de nektet å ha en særskilt sosialdemokratisk (les kommunistisk) politikk ("Hva må gjøres?" s.53).

Sosialdemokratene avviser heller ikke at fagforeningene driver politikk, men det er spørsmål om hva slags politikk.

Det er vår oppgave som kommunister å drive avsløring av det ka-

pitalistiske samfunnet på alle områder og tilføre arbeiderklassen den sosialistiske bevisstheten. Hvis vi ikke gjør dette, blir arbeidet vårt økonomisk og reformistisk.

Om "dagskamp"

Jeg synes UDS-formann i jern gjør en feil når han i sitt innlegg i FFP -oktober sier (i artikkelen "AKP(m-l)s 3. landsmøte - et tilbakeblikk"): "Det viktigste området for partiets praksis er dagskampen. Den omfatter økonomisk og politisk kamp av forskjellig art og på forskjellige områder. Fra lønnskamp og forsvaret av arbeidsplassene til Alta og samenes rettigheter. Fra kamp mot rasisme til støttearbeid for Afghanistan. Fra kampen mot utenlandske monopoler i Nordsjøen til Sovjets og USAs imperialistiske politikk forøvrig".

Han dytter alt fra lønnskamp, samenes kamp til kampen mot Supermaktene sammen og kaller det dagskamp. Han får begrepet dagskamp til å dekke både den økonomiske kampen og hele spekteret av politisk kamp.

Jeg forstår med dagskamp at en mener den økonomiske kampen og den snevre politiske kampen arbeiderklassen fører. Det krever da også mer av oss å få med arbeidsfolk i kampen for samenes rettigheter og mot Sovjet og USA enn å få dem med i kampen for kroner og ører.

Andre støtter formannen i Jern sin definisjon og sier at dagskamp er den kampen som blir ført i dag uansett hvilken og fører fram Stalin og Dimitrov til støtte for dette.

I "en samtale med Herzog" fra Pravda nr. 27, 3. februar 1925 svarer Stalin på et spørsmål om åssen Tysklands kommunistiske parti skal få flertall av arbeiderklassen med seg; "Noen kamrater tror at å styrke partiet og bolsjevisere det betyr å kaste alle annerledes tenkende ut av partiet. Dette er sjølsagt ikke riktig. Man kan bare avsløre sos. demokratiet og gjøre det til et ubetydelig mindretall i arbeiderklassen gjennom daglig kamp for arbeiderklassens behov. Når man skal nagle sos. demokrati et til skampelen, skal det ikke skje på

grunnlag av høgtflyvende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter og dyrtid, osv. spille en svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen".

Stalin begrenser her, etter min oppfatning, den daglige kampen eller dagskampen til økonomisk kamp og snever politisk kamp.

UDS-formannen i jern sier også: "Det viktigste området for partiets praksis er dagskampen".

Lenin sier på s. 34 i "HMG?":

"Engels anerkjenner ikke to former for den store kampen til sosialdemokratiet (politisk og økonomisk), slik det er moderne å gjøre hos oss, men tre, for han stiller den teoretiske kampen på linje med de to første formene".

Et kommunistisk parti må drive alle disse formene for kamp for å fylle oppgava si. Å si at den ene formen for kamp er viktigere enn en annen synes jeg vil føre inn på feil vei. Det er klart det kan være riktig i en periode å legge mer vekt på et av disse områdene.

Jeg mener at partiet alt for lenge har neglisjert den ideologiske og teoretiske kampen i og utafør partiet og at den må få større plass i partiets arbeid. Vi må delta mer aktivt i samfunnsdebatten (data, økonomi, økologi, krig/fred osv). Og når en ser på

andre saker som: Viktige uenigheter i partiet på forsvarspolitikken vår, det generelt lave teoretiske nivået i partiet, den minimale støtta til samene i arbeiderklassen, støtta hos mange arbeidsfolk til C.I. Hagen ved valget, for å nevne noe, så peker det i

samma retning,- det ideologiske og teoretiske arbeidet må få større plass.

Asta

PRIORITER STUDIENE

I forrige nummer av FFP har UDS-formann i jernlaget en lengre artikkel om situasjonen i partiet, der han blant annet tar opp partiets manglende studier. Uten å ta stilling til UDS-formannens politiske synspunkter forøvrig mener jeg han har rett når han sier at etter studiene i grunnkurs 2 våren 77, ble marxismen lagt på båten. Grunnkurs 2 studiene husker jeg som svært entusiasmeskapende i vårt UD-område, men etter dette fenga aldri noen av de studieopplegga som ble kjørt fram i KK. Og ikke kan jeg huske at de har blitt oppsummert heller. Sansynligvis skyldes det akkurat det UDS-formannen sier, at studiene ble stilt feil.

Partiet sto på dette tidspunkt i en situasjon hvor de hadde tatt de "klassiske"marxistiske studiene alvorlig og hadde et visst grep om den marxistiske teorien. Det var et sterkt behov i partiet for å få større kunnskap om "norsk virkelighet", for å kunne prøve teorien på praksis. Fra 77 til 81 mener jeg det har skjedd en dreining over på norsk virkelighet. At vi kom fram til PGG-boka og Sc' boka bl.a. mener jeg er et resultat av dette. Allikevel mener jeg det ser ut som om vi har kastet ungen ut med badevannet. Begge disse bøkene synes jeg har store mangler på en sosialistisk strategi. På denne måten framtrer vår marxisme som rein dogmatikk. Teorien (m-l) studerer vi for seg, og norsk virkelighet studerer vi for seg. Problemet er å bruke teorien til å forstå norske virkelighet, og anpasse teorien til norsk virkelighet. I dag er det stor forvirring i partiet på vår strategi. SK og landsmøtet har oppsummert høyre som hovedfaren i partiet, men jeg synes ikke det har vært noen oppføl-

ging av denne analysen. Dersom vi ikke hele tida har strategien i vår politiske kamp klart for oss, vil taktikken føre til rein opportunisme. Svært mange diskuterer RV med utgangspunkt at antallet stemmer er det eneste beviset på riktheten av RVs politikk. Det må da finnes andre kriterier også. På nåværende tidspunkt ville jeg tro at styrking av partiet burde være et viktig mål for oss, men jeg kan ikke se at det noen steder er satt opp som en bevisst målsetting.

Likeledes synes jeg ofte det ser ut til å mangle en felles målsetting i de interne og eksterne diskusjonene som nå går på hvilken retning partiets arbeid skal ta. Det er vel en kjensgjerning at svært få om noen har klart for seg hvilken sosialisme vi vil ha i Norge. Før var svarene enkle, men firkanta. Forskjellen på et sosialistisk samfunn og et kapitalistisk samfunn i basis, var forskjellen på en planøkonomi og en markedsøkonomi. Nå står dette uklart. Spørsmålet om hvordan proletariatets diktatur skal fungere står uklart. På partinormene er likeledes flere saker uklare. Den demokratiske sentralismen vi jobba etter tidligere så svært mye annerledes ut enn den vi jobber etter i dag. Det er mye som flyter. Dette kunne ha vært en positiv situasjon dersom vi hadde brukt denne til sammen å utvikle nye og mindre "dogmatiske" linjer enn de vi fulgte tidligere. På tross av store objektive vanskeligheter har vi nå også en god del objektive fordeler i forhold til tidligere.

To land til har prøvd den sosialistiske økonomien (Albania og Kina), og har støtt på problemer. Alle forsøk hittil på å bygge sosialismen har vært i ikke-industrialiserte land som ikke har gått gjennom en kapitalistisk fase. Har vi studert om dette har hatt noen betydning? Likeledes har AKP i dag mye større erfaring enn tidligere og har begynt å ta norsk virkelighet alvorlig. Sjøl om de objektive vanskene er større så burde dette også ha gitt oss større muligheter til å nærme oss en reell virkelighet. En arisme tufta på norsk grunn, og med reelle studier i hva som har vært problemene i tidligere og nåværende sosialistiske stater, og i kommunistiske partier.

Skal dette være mulig for oss kan vi ikke kaste alle tidligere erfaringer på båten, men studere disse; en, - vi må ikke studere dem som læresetninger. Vi er nødt til å studere dem både i lys av den historiske situasjonen de ble formet i, og deretter i lys av den situasjonen vi står i i dag. Vi er nødt til å vite grunnlaget for at Lenin skrev en artikkel for å vite om grunnlaget stemmer med det vi står i i dag.

I vårt UD har vi priritert studiene høyt. Tidligere UDS-for-

mann er blitt UD's studieleder og går rundt i alle lag med et studieopplegg for UD. Vi tar for oss grunnstudier som dialektikk, historisk materialisme, politisk økonomi og imperialism. Men vi prøver å sette disse opp mot den situasjonen og de andre ideologiene de har framkommet i. Likeledes prøver vi å se på de i lys av dagens situasjon.

På mange vis virker det som vi trekker glemte ideer ut fra mørket, og ser på de med fornya erfaring. Så rart det enn høres ut så er det på tide vi igjen tar standpunkt til om vi er kommunister, om vi har det samme målet. Dersom dette er mulig å finne ut av, håper vi det skal være mulig å fortsette partidiskusjonene på et klarere grunnlag.

"Hva må gjøres?"-studiene har vi lagt på hylla så lenge. Ikke fordi vi ikke synes de er viktige. Vi gjør mange feil i faglig politikk f.eks. som disse studiene kunne lært oss noe om. Problemet for oss er bare at "Hva må gjøres"- studiene ikke berører kjerna av vårt problem. Disse studiene forutsetter at vi allerede har målet og strategien felles, og det er dette vi må finne ut først, derfor passer de ikke nå.

Gunda

OPPSUMMERING AV EN AVDELINGS-DISKUSJON: "TRENGER VI ET REV. KOMM.PARTI I NORGE?"

Diskusjonen dreide seg i hovedsak om disse to spørsmålene:

1. Hvorfor må kapitalismen gå til grunne, og bli erstatta av sosialismen?
2. Hva er en revolusjonær situasjon, og partiets rolle før en revolusjonær situasjon?

I.Diskusjonen vi kan altfor lite om politisk økonomi og hvilke lover som styrer og virker inn på samfunnsutviklinga. Jeg skal legge fram hvor jeg sjøl står, og hva jeg forstår av disse spørsmåla. Så får andre som veit mer eller har viktige motsigelser kaste seg inn i diskusjonen.

Marxismen sier at sosialismen

må erstatte kapitalismen. Det er en objektiv lov for utviklinga av menneskesamfunnet. Men hvorfor må det være sånn? Jeg skal prøve å legge fram hovedpunktene i den materialistiske historieoppfatninga. Den historiske materialismen går i korthet ut på at det er de økonomiske forholda i samfunnet som er grunnlaget for samfunnshistoria, - for politikken og kulturen. Og utviklinga i historia kommer av endringene i produksjonen, kampen mellom klassene og at det ikke er enkeltpersoner, men massenes kamp som er drivkrafta i historia. Den grunnleggende årsaken til de store endringene i samfunnshistoria, som har ført

fram til kapitalismen, og som videre vil danne grunnlaget for et sosialistisk samfunn, er at produktivkreftene stadig endrer seg og at det utvikler seg til et slikt nivå, at produksjonsforholda blir "gammeldagse"-, det oppstår et behov i samfunnet for å endre produksjonsforholda.

Produktivkrefter er: Hele det arbeidende folket og deres erfaringer og kunnskap. Det er redskaper, maskiner, teknologi, metodene å produsere på osv.

Produksjonsforholda er: Eiendomsretten (forholda) til produksjonsmidlene og hvordan produksjonen er organisert.

Kapitalismen har ført til store framskritt for menneskeheten, gjennom den kraftige utviklinga av produktivkreftene. Ien samtidig betyr kapitalismen stadige økonomiske kriser, forurensning, imperialistiske kriger osv.

De kapitalistiske krisene er overproduksjonskriser og kommer og vil komme med jamne mellomrom, helt til de blir så omfattende, at hele systemet må bryte sammen. Og et nytt system, - sosialismen må ta over. Kapitalismen produserer ikke ut fra folks behov, men ut fra maksimal profitt. Derfor må de produsere på en sårn måte at folk skal kjøpe mest mulig. Og da vil det alltid komme til et punkt hvor økningen av produksjonen ikke står i fht folks kjøpekraft. De får ikke solgt varene sine, det oppstår overskuddslagre. Dette er helt enkelt årsaken til at det oppstår kriser under kapitalismen.

Først når eiendomsforholda og organiseringa av produksjonen kommer i arbeiderklassens hender, kan produktivkreftene styres og utvikles til å tilfredsstille behova til det arbeidende folket, fordi de sjøl, og ikke kapitalistenes profittinteresser, rår over produksjonsmidlene. Først da kan det bli slutt på overproduksjonskrisene.

II. For at det skal kunne bli noen sosialistisk revolusjon, må det være et grunnlag for det. Det må være en revolusjonær situasjon. Hva er en revolusjonær situasjon? Når blir det en revolusjonær situasjon? Kan det bli noen revolusjonær situasjon uten det kommuni-

stiske partiet? Kan partiet spille noen rolle i å framskynde en revolusjonær situasjon? Dette var noen av de spørsmåla som kom opp og som det står motsigelser på i avdelinga. Jeg oppfatta de to ytterpunktene i motsigelsene sånn:

1) Partiet har ingen innflytelse, kan ikke være med på å påvirke, skjerpe forholda slik at en revolusjonær situasjon kommer raskere. Kun ytre faktorer i det kapitalistiske systemet som avgjør.

2) Partiet kan ved hjelp av sin styrke være med på å framskynde, påvirke situasjonen slik at en revolusjonær situasjon kommer raskere.

Vi konkluderte ikke med noe på dette spørsmålet, og det er derfor viktig at vi diskuterer videre. I prinsippprogrammet står det om hva som kjennetegner en revolusjonær situasjon: "En revolusjonær situasjon er ei svår landsomfattende

krise der dei undertrykte massane innser at de ikkje lenger kan leve på den gamle måten, og der det er ein raskt veksande masserørsle som dreg til med mange av dei mest passive massane med i den politiske kampen". Videre står det om hva partiet må gjøre i perioder hvor det ikke er noen revolusjonær situasjon: "I slike perioder er det avgjørende viktig at kommunistpartiet går i spissen for å utvikle klassekampen på det politiske, teoretiske og økonomiske området, for å samle krefter og røysle til kamp når sosialismen verkeleg vert mogleg.

Det vi vel er enige om, er at partiet spiller den avgjørende rollen for at en revolusjonær situasjon kan føre til seier for den sosialistiske revolusjonen. Men spørsmålet blir altså om vi kan påvirke utviklinga mot en revolusjonær situasjon. Sjøl mener jeg det er å bagatellisere partiets rolle, hvis vi mener at partiet iøke kan fungere til å framskynde en revolusjonær situasjon. En viktig del av alt det arbeidet

partiet driver, må være på ulike måter å skjerpe klassekampen. Jeg mener at det synet som hevder at partiet ikke kan være med på å påvirke utviklinga mot en revolusjonær situasjon, heller ikke kan ha noen tru på at partiet er med på å utvikle, skjerpe klassekampen. Det ser også bort fra historia, i land hvor det er gjennomført sos.revolusjon(Sovjet og Kina). Det var fordi det eksisterer sterke kommunistiske partier i disse landa, samt den objektive situasjonen, som gjorde revolusjonene mulig. Kommunistene jobba for at massene skulle gjøre opprør. Uten det arbeidet partiet drev, trur jeg ikke revolusjonen hadde kommet når den gjorde, men

seinere. Da hadde massene finni seg i å bli undertrykt litt lenger.

Jeg mener at hvis partiet styrker seg, vinne større tillit og økt oppslutning, vil vi bli istand til å åpne øya på stadig flere om hvordan vi blir undertrykt under kapitalismen og at det er nødvendig å gjøre opprør. Jeg kan ikke skjønne annet enn at dette arbeidet vil være med på å framskynde utviklinga mot en revolusjonær situasjon.

Petter

DEICHMANN OG ØKONOMI-DISKUSJONENE

Begynner du å få interessen for økonomiske spørsmål? Da bør du benytte deg av tidsskriftavdelinga på Deichmanske bibliotek. Der finner du en mengde forskjellige blader som skriver om økonomi. Ofte er det korte og lettfattelige artikler, noen ganger intervjuer, andre igjen kan være lange og grundige. Oppfordringa mi er: Velg og vrak! Det er utrolig mye interessant å lese. Noen eksempler:

Norges utenrikshandel: I nr. 5/1981, står en artikkel om den stadig økende norske kapitaleksporten til Malaysia. Viking-Askim har 1350 ansatte gående på 1/10 av norske lønninger. Rogalandsbanken har blitt eksperter på kapitaleksport til Malaysia...

LO-tidningen(svensk): Har i utgaven 9/7-81 en vurdering av oljens betydning for norsk økonomi.

Økonomisk revy: har i nr.7/8-1981 stilt spørsmål om økonomisk politikk og forhold til bankene, til et panel av topp-politikere fra de 4 største partiene.

Newsweek: I nr. 36/1981 er en veldig interessant artikkel om et undergrunnsmarked i Sovjet.Kapital akkumuleres, penger skifter eiere, og noen bli millionærer...

Bergen Bank kvartalsskrift: Her er det stadig sentrale artikler hvor borgerlige økonomer drøfter økonomiske spørsmål.

Economic Impact: I nr.3/1980 er det flere artikler som til sammen utgjør et tema-nummer: Olja i verdensøkonomien.

Den Nye Verden: Nr.2/1981 inneholder tema-artikler om multinasjonale selskaper og forholdet mellom rike og fattige land.

Arbeidsgiveren: Borgerkapets hovedkvarter (et av dem) oppsummerer her fortløpende kampen mellom arbeiderklassen og kapitalen.

Verden og Vi: Teoretisk Tidsskrift utgitt av NKP. Ofte artikler om revisjonistenes syn på for eks. ny økonomisk verdensordning, tariffoppgjør osv.

Penger og kreditt: Med konjunkturoversikt i hvert nummer. I nr. 1/1981 hadde Knut Getz Wold gjengitt årstalen sin: "Den økonomiske situasjonen".

Konjunkturtrendene: Både for utlandet og for Norge.

Kapital, Plan og Arbeid, Ekonomisk Revy osv, osv.

Å fråttse i tidsskrifter er en

artig måte å lære på. Herved er tipset gitt videre. Velbekomme.

Waldemar

KLASSEFORHOLDA I DEN STATLIGE SEKTOREN

Det har starta en debatt i KK om høytlønte akademikers lønninger. For så vidt gjelder vel denne diskusjonen også annen høytlønt arbeidskraft, men disse skal vi holde utenfor her. Grunnen til dette er at vi har tenkt langt mindre over klasseforholda blant statsansatte. Problemet innafor statssektoren er at fagforeningene i staten organiserer den lavest lønte og sjefen i samme fagforening. De er i prinsippet alle samme slags lønnsarbeidere, sjøl om både lønns- og arbeidsforhold er svært forskjellige. På dette viset er det mye lettere å splitte opp de forskjellige yrkesgruppene i staten, og lage en alles kamp mot alle sjøl innafor samme fagforening. I en statsbedrift / institusjon kan det være et mylder av lønnstrinn, arbeidstider og andre arbeidsforhold som skaper motsigelser de ansatte imellom, og den faglige solidariteten har i utgangspunktet svært trange kår. I tillegg er lønnsoppgjørformen som er lagt til grunn ofte en fordelingsform i staten. Spørsmålet blir ofte: enten skal de lavtlønte få store tillegg, eller så skal de høytlønte bli begunstiga. Sjøl om vi i prinsippet går i mot denne formen for lønnspolitikk, står vi likevel ofte i den konkrete situasjonen at vi må velge på denne måten. Vi prioriterer. Vi skal ikke forhandle om en produksjonsøkning, men vi skal forhandle om deler av statsbudsjettet. For å gjøre situasjonen enda vanskeligere er det flere steder tre konkurrerende hovedorganisasjoner (fagforeninger) på en og samme arbeidsplass.

Partiet må få en bedre analyse av den statlige sektoren. Vi mangler både en klasseanalyse, og en taktikk for oppgjørformene i

staten, som må utvikles særegt, og ikke slavisk kan følge lønnskrava i det private næringslivet. Blant annet bør vi ha en egen taktikk for lavtlønnstillegg i staten, og ha et forhold til om vi går inn for lønnsutjamning f.eks. Den debatten Steen har starta i KK er svært reell for mange som jobber faglig i staten, og kan ikke bare løses ved at vi har noen prinsipielle synspunkter. Men uansett så bør både vår taktikk og strategi basere seg på ei klasseanalyse. Skal vi bekjempe borgerskapet i staten eller skal vi se på deres krav som like rettmessige som andres fordi de har krav mot den kapitalistiske staten. Dersom de som borgerskap er en del av den kapitalistiske staten skulle man tro at de bruker staten til sine formål.

Et annet aspekt som er viktig for de statsansatte spesielt i de akademiske stillingene, er deres rolle som ideologiprodusenter for staten. Kampen for en riktig politikk kan stå i motsetning til den faglige kampen eller for den ideologi man skal produsere. Fler og fler arbeidstakere i Norge blir offentlig ansatt. Dette gjelder også svært mange i AKP, og vi er nødt itl å ta både en klasseanalyse av disse arbeidsplassenes karakter, og taktikken for en faglig kamp alvorlig. Revisjonistene står sterkt på dette området, og revisjonismen har sterke røtter.

Gunfrid

Hert i bokhandelen: — Har dere en bok som heter «Hvordan man greier seg på sin lønn»? — Her i avdelingen for eventyr bøger.

KLASSEFORHOLDA VED UNIVERSITETET I OSLO

Ved universitetet i Oslo(UiO) har endel motsigelser mellom vitenskapelig og ikke-vitenskapelig personale stått klarere enn tidligere. Universitetet og endel forskningsinstitusjoner har det til felles at de ansatte funksjonsmessig deles i to hovedgrupper: Vitenskapelig ansatte (som driver med forskning og undervisning som sin hovedoppgave) og ikke-vitenskapelig ansatte (som står for den servicetjenesten de vitenskapelig ansattes virksomhet krever).

Mens de vitenskapelig ansatte fordeler seg bare på småborgerskapet og borgerskapet, vil de ikke-vitenskapelig ansatte fordele seg fra arbeiderklassen til småborgerskapet (mellomlag om en vil) og videre til borgerskapet.

Det er ca 50% i hver av gruppene (v. og i.v.) i UiO. Til alle tider, selv etter den "demokratiske" loven av 1977, så har det vært den øvre delen av vitenskapelig personell som har hatt avgjørelsesmyndigheten i UiO. Kollegiet er det øverste politiske organ, og her sitter det 12 professorer + dosenter, 8 annet vitenskapelig personale, 4 ikke-vitenskapelig og 7 studenter. Dette er universitetsdemokratiet i et nøtteskall.

Så kan man innvende: I mange saker har ikke ikke-vitenskapelige kompetanse til å uttale seg. For det første vil de ikke ha det uansett representasjon, for det andre slår det ut også den andre veien. I mange saker vil ikke professorene ha kompetanse til å vurdere disse (men de gjør det likevel). Ledelsen i UiO er imot innføring av den nye hovedavtalen for statsansatte med den begrunnelse at kollegiet allerede fungerer så "demokratisk" at det ikke er behov for å innføre denne. På dette viset får de ikke-vitenskapelige ansatte langt mindre å si over sin egen arbeidssituasjon enn andre statsansatte som bruker hovedavtalen.

Klassemessig er altså ikke-vitenskapelig (i.v.) ansatte

spredt på alle klasser fra arbeiderklassen til borgerskapet. Når det gjelder formell arbeidstid så eksisterer denne for i.v.personell. Vitenskapelig (v.) personell vil for det meste jobbe gjennom snittlig samme antall timer som i.v., men dette er ikke så lett å se fordi de ofte ikke er tilstede. Det er også klart at det blant v. ansatte er noen som jobber mye, og andre som nesten ikke jobber. Samtidig er deres jobb mer interessepreget enn for det ikke-vitenskapelige personell(i.v. personell kan delta i prosjekter, gjøre betydelige jobber i forskningen som f.eks. laborant, uten å få vitenskapelig anerkjennelse for sitt arbeide). Det eksisterer altså objektivt sett motsigelser mellom i.v. og v. personell.

Men vi kan ikke se på hele v. personell som en blokk. Sansynligvis går grensa mellom mellomlag og borgerskap mellom dosent/professor og de andre. Denne gruppa som styrer universitetet sammen med øverste del av i.v.personale (topp administrasjonen), står egentlig i et motsetningsforhold til resten pga makt, posisjon og lønn, men disse har vært flinke til å få resten av det v.personale til å stå i mot resten av det i.v.personale. "Forskningen går foran alt" etc.

Dette er vår egen feil, men vi løser ikke problemet ved å kjempe direkte mot hele v.grupper. Vi må forklare at det er motsigelser mellom lavere del av v.personale og store deler av ikke-vitenskapelig personale, men at vi har felles interesser mot "professorveldet". Så må vi konkretisere dette. En vil også kunne få studentstøtte på dette.

Vi har tidligere hatt ei linje som nærmest har putta alle ansatte inn i ei klasse, og sette det som staten samme mend universitetsledelsen sto mot de ansatte. Nå er en blitt klar over at det er flere klasser representert, uten at en nærmere har undersøkt klassestrukturen. Hvilke klasser

står mot hverandre? Hvilke allianser er mulig? Hva betyr dette for fagforeningsarbeid osv.

Tendensen til å gå i mot de

vitenskapelige som en blokk er ikke så uforståelig, men vi må komme lenger med en reell analyse.

Ivan

HVORFOR HAR VI INTERNBLADER I AKP?

Før i tida så lærte vi at vi skulle diskutere våre politiske motsetninger internt, så skulle vi slå som ei hånd utover.

I dag har jeg vanskelig for å se stor forskjell på interndebatter og debatter i KK, og har ofte problemer med å vite om min uenighet skal sendes til KK eller til våre internblader. For ikke å bli misforstått så vil jeg uttrykke at jeg ser det som svært positivt at debatten i KK har blitt mer åpen, spesielt på saker hvor vi enda ikke har tatt noe skikkelig standpunkt, og også på endel viktige politiske saker som vi har linje på, men som vi absolutt er tjent med å prøve å få korrigert ved hjelp av ikke-organiserte. Men, - jeg kan verken se vitsen ved eller forstå betydninga av en del innlegg medlemmer har sendt til KK under fullt navn, og som jeg betrakter som interne. Artikler som bare kan tjene til å svekke partiet, og klart framstå som en allianse med fiender av partiet. For å ta et eksempel så reagerte jeg sterkt på artikkelen til Bjørn N. . Uten å ta stilling til hva jeg mener om de synspunktene han la fram, så kan ikke jeg se poenget i at hele Norge skal behøve å ha kjennskap til offentlig kjente medlemmers motsigelse til sin egen partiledelse. Hva skal man oppnå med det.

For å gjøre det klart så er det ikke Bjørn N. . jeg først og fremst vil kritisere med denne artikkelen, men redaksjonen i KK. B.N. er tilfeldigvis et nærliggende eksempel på en lengre praksis. Så spør jeg til slutt: Har vi noen linje på hva som er interndebatt? Et annet spørsmål også til redigeringa av KK. Er det riktig å la nylig utmeldte partimedlemmer ha politiske artikler i strid med vår linje under rubrikken faglig kommentar. Såvidt jeg har forstått var det mange som stussa og lurte på om dette var ei politisk linje som ble kjørt ut, fordi personen som skrev var kjent av ganske mange som en faglig kader i partiet. Det kan ofte være vanskelig å forstå hva som er partiets linje og den enkelte journalistens. Folk på debattsida veit vi hva representerer, men en skulle tru at avisa ellers, sånn omtrent gjenspeilte partiets linje om ikke noe annet blir sagt. Ellers hvordan er det?

Frida

PS: Skulle denne artikkelen stått i KK?

VERV PÅ OMGANG

Dette er ikke et forsøk på en kronologisk eller prioritert gjennomgåelse av partiets feil og mangler, men det er mitt bidrag til diskusjonen. Jeg er enig i partiets generallinje som jeg mener har vært og er i hovedsak riktig. Partimedlemmer som deltar i debatten med høyre handa har en plikt til å selge KK med venstre eller omvendt

alt ettersom hvor hardt (høyre) vinden har blåst inn i skallene deres.

Mange steder hvor en har ført diskusjoner med folk i lange tider, er det kanskje en fordel å få rensa partiet.

Hvem går ut av partiet og hvorfor? Både karrierejegere og godfolk. Jeg kjenner noen ok folk som jeg har spurt. Det

var ikke bruk for oss. De var stemmekveg og økonomiske bidragsytere. Ledere for anti-imperialistisk enhetsfrontsarbeid på jobbene sine og sånn. De utvikla mye motsigelser, fikk ikke tillit pga det. Avdelingene de var i hadde små eksterne framganger og mye gjennomtrekk (boligavd., fronter). Ingen hadde noen gang deltatt aktivt i grunnlege studier av marxismen. Dette pluss alle de ytre hendelsene i de siste åra var grunnlaget for utmeldelsene. De støtter mye av den eksterne politikken, men mangler tillit til partiet. Dette kan tolkes på forskjellige måter og vi kan helt sikkert lære av det.

Problemer med å utvikle et parti av ledere og problemer med å praktisere den demokratiske sentralismen.

De fleste folk i verden og i Norge krymper sammen i det de hører ordet leder. De fleste forbinder ordet med noe negativt, med løgner, fortielser, albågejag, økonomiske fordeler, terror og spark under kneskåla.

AKP har som viktig oppgave å utvikle ledere på alle plan i partiet og i masseorganisasjoner og under sosialismen utvikle ledere i hele samfunnslivet. Historien har vist oss at dette er en av de vanskeligste oppgaver. Derfor må vi ikke gå i gang med oppgaven å tro den er lett. Vi må tenke: Denne oppgaven er vanskelig, men vi skal klare den. Vi må diskutere oss fram og utvikle regler og teorier slik at flest mulig av partiets og folkets ledere blir det og forblir det. Alle folk som får tillitsverv enten det er i masseorganisasjoner eller i partier vil forandre tenkinga og handlinga si. Forandringa er både positiv og negativ. Disse erfaringene må partiet samle inn og sette dem inn i en politisk sammenheng.

Noen feil som tillitsvalgte gjør i partiet i dag. Hvis en er faglig leder i SK, studieleder i et DS, 1.mai-ansvarlig i et UDS, eller anti-imperialistisk enhetsansvarlig i en grunnorganisasjon. Er en da blitt valgt på grunn av at en sitter

inne med mest samla kunnskap om dette emnet i et av de forannevnte fora. Eller blir en valgt fordi en sitter inne med kunnskaper nok til å lede dette arbeidet i de forskjellige fora. Ingen vil sitte inne med mer kunnskap enn den samla kunnskap den gruppa en skal lede sitter inne med. Den viktigste oppgava blir da å samle inn kunnskaper og systematisere dem på en vitenskapelig måte å sende dem tilbake.

Når SK utarbeider nye linjer og paroler som skal ut til medlemmene har det hittil vært praksis at de blir sendt nedover i partiet gjennom partiets kanaler. Men i stedenfor å gå gjennom disse kanalene går de noen ganger gjennom familie, bekjentskaper eller pyramider. Dette er uheldig og kanskje den beste løsninga var om de nye linjene og parolene kom ut til hele partiet samtidig gjennom internblader eller KK hvis det var mulig. Det er heller ikke en fordel at styret får den først, fordi det vil si at de får lengre og bedre tid til å ta stilling til spørsmål det skal stemmes over osv.

Ledende organer har plikt til å gjøre undersøkelser og lytte til hva folk i og utafor partiet mener. Her har enten grunnorganisasjonene til SK-medlemmene eller SK-medlemmene selv sviktet en del av oppgavene sine. Vanlige medlemmer som ikke har så høyt politisk nivå som SK-medlemmer så lenge før feil ved budordninga, direktdirektiv, faglige arbeidet og partikrisa. Dette var uheldig fordi SK kom på bakbeina og ble baktunge. Hva kommer feilen av? Er det utslag av teoretisk avvik eller var det praktiske og organisatoriske feil?

Byråkrati. Vi fører ikke en kamp mot byråkrati og vinner. Vi må føre kamp mot byråkratiske feil hele tiden. Veiene i partiet er

ofte lange, trange, kanskje enveiskjørte og til og med noen ganger blindveier. En kan sikkert noen ganger føle seg som en syklende demokrat med løpesedler som spesialitet og postbud som yrke. Vi jobber byråkratisk. Med de målsettinger vi har på sikkerhetsspørsmål og synet på demokrati er det klart vi vil få problemer av organisatorisk art, men vikan rette på mye. For få folk har for mange oppgaver og verv. Vi har også mange åpne spørsmål om hvordan sikkerhetspolitikken skal praktiseres.

I alle avdelinger skal verva gå på tur.
I alle UDS bør også verva gå på tur.

I DS skal det være kjønnskvote-ring og arbeiderandelkvotering.
I SK bør det være kjønns- og arbeiderandel kvotering.

Diskusjoner om slike spørsmål trenger vi i dag sammen med spørsmål om hvor kapitalismen går i morra, for å vinne ny støtte å gå framover.

PS: I denne artikkelen er massene synonymt med folket.

Lars Li

ERFARINGENE MED TREDJE VERDEN-KOMITEEN SKAL OPPSUMMERES

Kamerat Anders legger fram en kritikk av SK-beretningas oppsummering av det anti-imperialistiske arbeidet i FFP for oktober. Innlegget er skrevet før landsmøtet og begynner med andre ord å bli ganske gammelt. Likevel fortjener kamerat Anders å få svar på sin kritikk. Vi tror det beste svaret vil komme når arbeidet med å oppsummere det anti-imperialistiske og internasjonale arbeidet er fullført. For tida jobbes det med ei slik oppsummering. Internasjonalt utvalg forbereder bl.a. en landsomfattende

konferanse om dette arbeidet. Hensikten er både å oppsummere erfaringene og å stake opp linjer framover. Erfaringene med Tredje verden-komiteen vil også bli oppsummert. Tidligere aktivister i Tredje Verden-komiteen - både partimedlemmer og andre - vil bli invitert til oppsummeringsmøter, bl.a. i Oslo.

Kameratslig hilsen
for SKAU,
Finn S.

Tom side

OSLO

1982

- Avgiftsøkninger for 356 mill. kr. dvs. 800 kr. pr. Oslo-innbygger.
- Fjerning av over 1400 kommunale arbeidsplasser.
- Nedlegging av mange sykehusavdelinger.
- Slutt på gratis skole for alle.
- Lengre køer i eldreomsorgen.
- Nedlegging av barnehager for å skaffe personale til nye.
- Oppsigelse av 890 buss- og sporveisansatte, vekk med en tredjedel av trafikktilbudet.

Dette er hovedpunktene i det budsjettforslaget som Finansrådmannen har laga på oppdrag fra Høyre, DNA og Kr.F.

Les om:

Hvor ble det av eldreomsorgspengene s. 2/3
Statens overskudd på Oslo s. 4/5
Avgiftsøkningene s. 4/5
Høyres billigisalg s. 4/5
Sykehusavdelinger som ikke blir bygd s. 2/3
Sykehusomreiser som ikke blir bygd s. 2/3
Bokstempel og skole i 1982 s. 6
Slutten for en gratis skole for alle? s. 6
Byrktene framtid s. 7